

Geschreven door Deborah Anné

dinsdag, 21 maart 2006 00:00 - Laatst aangepast donderdag, 27 augustus 2009 17:54

Mezelf in minder voor de hand liggende situaties brengen om onontgonnen terrein te ontdekken, dat is een van mijn favoriete ondernemingen. Het blijft in het midden of ik van nature avontuurlijk ben, dan wel of ik mezelf doelbewust de ring in gooi. Wat het doet, is in ieder geval leven in de brouwerij brengen. Toch heb ik deze keer geen stuntverhaal voor u in petto maar een bekentenis.

Tijdens mijn verblijf in Parijs ben ik zo vaak gastvrij ontvangen geweest dat mijn geweten begon te knagen: tijd om iets terug te doen. In het verleden had ik wel eens gekookt voor vrienden maar dat bleek de ene flop na de andere. Het opzet was 'zo nonchalant mogelijk' maar ik kreeg bij het idee alleen al de kramp. Ik ging dan experimenteren met vergezochte recepten terwijl ik nooit een recept gebruikte, begon er te laat aan, zette overdreven alles op alles en zou uiteindelijk samen met de anderen hard lachen om het misbaksel. Zodra de chaos duidelijk werd, kon ik tot ieders opluchting mijn gastvrouwrol laten varen en weer mezelf zijn. Dat was zo'n beetje het scenario.

Maar waarom het daarbij laten? Al wie mij gastvrij ontvangen had in Parijs, zou ik feestelijk samenbrengen en op mijn beurt een vlees-, vis-, zuivel-, suiker-, en pesticidenvrije bedankmaaltijd voorzetten, alle vorige blunders ten spijt. En samen met de gesofisticeerde Franse gasten hoopte ik deze keer toch ook iets verfijnder uit de keukenhoek te komen.

Natuurlijk, ik had kunnen voorzien dat een biologische groentemarkt net zoals een bespoten groentemarkt opbreekt tegen de middag. En ja, ik had een planning kunnen maken en nee het was geen ramp. Maar ik moest zodanig serieus blijven om het goed te laten verlopen dat ik er al

Geschreven door Deborah Anné

dinsdag, 21 maart 2006 00:00 - Laatst aangepast donderdag, 27 augustus 2009 17:54

---

snel genoeg van had. En het gemijmer dat met mijn ongenoegen gepaard ging, heeft mij finaal doen inzien dat ik niet voor het gastvrouw zijn in de wieg ben gelegd, dat ik zelfs niet spontaan opbloeit als er hongerig bezoek binnenvalt. Punt; point final.

Maar de kunst om een goede 'gast' te zijn, daar heb ik niets op tegen! Er zijn best wel mensen die heel slecht gast kunnen zijn. In feite komt het er maar juist op aan uit te vinden uit wat voor hout je gesneden bent, eens goed te zuchten en verdergaan met datgene waar je goed in bent.

Deze column werd gepubliceerd in [EVA Magazine 21](#) .